

Arrest

nr. 223 972 van 15 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 21 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 december 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf niet ontvankelijk wordt verklaard (bijlage 41quater) en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 februari 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 augustus 2014 arriveerde verzoekster, die beschikte over een paspoort voorzien van een visum kort verblijf, in het Rijk.

1.2. Verzoekster diende, via een op 28 oktober 2014 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), als student tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 13 januari 2015 de beslissing om verzoekster een verblijfsmachtiging tot 31 oktober 2015 toe te staan.

1.4. Op 27 november 2015 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging om de geldigheidsduur van de eerder aan verzoekster toegestane verblijfsmachtiging te verlengen tot 31 oktober 2016.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging besliste op 2 december 2016 om de geldigheidsduur van de eerder aan verzoekster toegestane verblijfsmachtiging nogmaals te verlengen tot 31 oktober 2017.

1.6. Op 15 januari 2018 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster.

1.7. Verzoeksters raadsman verzocht verweerder op 23 februari 2018 via een emailbericht om de beslissing van 15 januari 2018 te herzien.

1.8. Verweerder deelde op 21 maart 2018 aan verzoeksters raadsman mee dat de beslissing van 15 januari 2018 niet kan worden ingetrokken en dat een procedure gezinshereniging werd afgewacht.

1.9. Via een op 2 mei 2018 gedateerd schrijven diende verzoekster een aanvraag in om, in functie van haar tijdelijk in het Rijk verblijvende echtgenoot, op basis van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet en volgens de in artikel 12bis van de Vreemdelingenwet bepaalde procedure, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.10. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 21 december 2018 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag tot afgifte van een machtiging tot verblijf niet ontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeksters aanvraag tot afgifte van een machtiging tot verblijf niet ontvankelijk wordt verklaard, die haar op 23 januari 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op de artikelen 9bis, 10ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/2/1, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De aanvraag voor een machtiging tot verblijf, ingediend op 2.05.2018 op grond van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: [B.]

Voornamen: [V.]

Nationaliteit: Wit-Rusland

[...]

is niet ontvankelijk om deze reden:

Betrokkene vraagt toepassing van artikelen 10bis en 12bis van de wet van 15.12.1980. Mevrouw was gemachtigd te verblijven in België tot 31.10.2017 en vroeg gezinshereniging op 2.05.2018, dit wil zeggen vanuit illegaal verblijf. Overeenkomstig art. 12bis, §1, 3° is dit mogelijk voor zover betrokkene zich in buitengewone omstandigheden bevindt die haar verhinderen terug te keren naar haar land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging. Echter, alhoewel de Raadsman van mevrouw een brief bij de aanvraag heeft gevoegd, vallen nergens buitengewone omstandigheden te ontdekken. De brief bevat o.a een rubriekje 'Voorgaanden' waar het gaat over mevrouw haar verblijf als studente. Daarin is opgenomen dat mevrouw haar A-kaart als studente niet werd verlengd, maar het bevel wel werd ingetrokken op basis van het element dat mevrouw en haar echtgenoot een uitzonderlijk muzikaal talent hebben, maar een heel moeilijk bestaan in Wit-Rusland. Ze verloren er in 2014 hun 7-jarige zoon door gebrek aan een gepaste behandeling door de dokter die hem opvolgde. De studies waren en zijn voor hen beide het

begin van een nieuw leven en het is voor hen ondenkbaar dat meneer in België zou blijven studeren en leven, terwijl mevrouw terug naar Wit-Rusland zou moeten gaan (...). In het rubriekje 'ontvankelijkheid' staat dat het bevel ten aanzien van mevrouw, omwille van het niet voldoen aan de voorwaarden tot verlenging als studente, werd ingetrokken en dat dit een belangrijk element is in de ontvankelijkheid van de aanvraag gezinshereniging. Echter uit het dossier blijkt nergens dat het bevel en bijhorende beslissing tot het niet langer verlengen van de verblijfstitel als student werd ingetrokken, wel integendeel. Bovendien, zelfs al zou dit wel gebeurd zijn, wat dus in casu niet het geval is, doet dit niets af aan de vereiste dat betrokkene door haar bijzondere omstandigheden moet aantonen verhinderd te zijn om een visum te gaan ophalen. Nergens uit de brief of de stavingsstukken blijkt wat betrokkene in de weg staat dit te doen. Nergens is er sprake van enig beletsel van medische aard, fysieke aard, leeftijd, tewerkstelling, enz. Het gaan aanvragen van een visum doet helemaal geen afbreuk aan het verblijfsrecht van de echtgenoot van mijnheer, noch aan hun relatie. Het gaan aanvragen van een visum veroorzaakt slechts een tijdelijke scheiding, dat hoeft er helemaal niet op uit te draaien dat het huwelijk tussen de partners daarop zou stranden. Dat hebben de mensen geheel zelf in handen om dat te voorkomen door intensief contact met elkaar te onderhouden. Dat betrokkene hier een nieuw leven wil beginnen met haar echtgenoot, na de dood van hun zoontje, komt hiermee evenmin in het gedrang. Welke concrete plannen betrokkene nu nog heeft betreffende studies of werk is ons niet bekend, maar het feit dat mevrouw een visum moet aanvragen staat helemaal niets in de weg. Bij gebrek aan geformuleerde buitengewone omstandigheden die mevrouw beletten het nodige visum te gaan halen, wordt de aanvraag als niet ontvankelijk overeenkomstig art. 12bis, §1, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster ook op 23 januari 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"De mevrouw

Naam: [B.]

Voornaam: [V.]

[...]

nationaliteit: Wit-Rusland

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving/uiteindelijk op 23/02/2018.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7:

X 2°wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene was gemachtigd om te verblijven in België tot 31.10.2017, nadien niet meer.

Bij het nemen van deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van medische bezwaren lijkt nergens sprake. Betrokkene blijkt betrokkene vergezeld te zijn door minderjarige kinderen, vandaar dat hun belang niet in het gedrang kan zijn. Tot slotte wat betreft betrokkenes gezinssituatie dient te worden vastgesteld dat mevrouw gehuwd is met een persoon die gemachtigd is tot verblijf. Betrokkene kan een visum gezinshereniging aanvragen bij de bevoegde ambassade of consulaire post, zoals wettelijk voorgeschreven. Voor zover aan de voorwaarden is voldaan, zal zij dus haar echtgenoot kunnen komen vervoegen in België. De scheiding van betrokkene en haar echtgenoot is dus helemaal niet definitief, het gaat enkel om een tijdelijke scheiding in afwachting dat betrokkene de nodige stappen onderneemt om de gezinshereniging overeenkomstig art. 10bis van de wet van 15.12.1980 te bekomen."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 10bis, 12bis en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Haar betoog luidt als volgt:

"Artikel 12bis van de wet van 15.12.1980 luidt als volgt:

" Art. 12bis. § 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

(...) 3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;"

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5.3 van de richtlijn 2003/86:

"3. Het verzoek wordt ingediend en behandeld wanneer de gezinsleden verblijven buiten het grondgebied van de lidstaat van verblijf van de gezinshereniger.

In afwijking hiervan kan een lidstaat in passende gevallen aanvaarden dat een verzoek wordt ingediend wanneer de gezinsleden zich reeds op zijn grondgebied bevinden".

De Commissie (Brussel, 3.4.2014 COM(2014) 210 final MEDEDELING VAN DE COMMISSIE AAN DE RAAD EN HET EUROPEES PARLEMENT betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging) geeft aan het begrip "passende gevallen" de volgende interpretatie:

"Overeenkomstig artikel 5, lid 3, tweede alinea, en overweging 7, kunnen de lidstaten, in passende gevallen, afwijken van de algemene regel van de eerste alinea en de richtlijn toepassen in situaties waar de eenheid van het gezin kan worden behouden vanaf het begin van het verblijf van de gezinshereniger. Daarom kunnen de lidstaten, in passende gevallen, aanvaarden dat een verzoeken wordt ingediend wanneer de gezinsleden zich al op hun grondgebied bevinden. De lidstaten hebben een ruime beoordelingsmarge bij het bepalen van de gepastheid van de omstandigheden".

"Een relatie die is ontstaan voor binnenkomst en waarbij de partners gedurende een aanzienlijke periode hebben samengewoond" of "humanitaire redenen" kunnen aldus een passend geval in het kader van artikel 5.3 van de richtlijn, en aldus een uitzonderlijke omstandigheid in de zin van artikel 12bis van de wet vormen.

De Commissie zelf benadrukt dat de lidstaten een grote beoordelingsmarge hebben. Zelfs wanneer lidstaten een ruime beoordelingsmarge hebben, moet hun interpretatie echter verenigbaar zijn met de fundamentele rechten (EHJ, N.S., C-411/10, 21.12.2011, §68 voor de toepassing van de beoordelingsmarge in het kader van de Dublinverordening; zie ook voor het gebruik van de beoordelingsmarge van de Lidstaten in het algemeen in het kader van het EU-recht de besluiten van adv. generaal Trstenjak in dezelfde zaak, in het bijzonder §§ 76-83 met verwijzing naar de arresten Wachauf, ERT en Karlsson).

Een van de fundamentele rechten die door het Unierecht beschermd worden is het recht op een gezinsleven, beschermd door artikel 7 van het Handvest van de grondrechten (EHJ, Europees Parlement t. Raad van de Europese Unie, C-540/03, 27.06.2006, §31). Het Hof oordeelde in het bijzonder dat:

"104 Ten slotte moet worden vastgesteld dat hoewel de richtlijn de lidstaten een beoordelingsmarge laat, deze zodanig ruim is dat zij de regels van de richtlijn in overeenstemming met de uit de bescherming van de grondrechten voortvloeiende eisen kunnen toepassen (in die zin arrest van 13 juli 1989, Wachauf, 5/88, Jurispr. blz. 2609, punt 22).

105 Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak de vereisten die voortvloeien uit de bescherming van in de communautaire rechtsorde erkende algemene beginselen, waaronder de grondrechten, de lidstaten ook bij de uitvoering van gemeenschapsregelingen binden en dat zij bijgevolg gehouden zijn, deze regelingen zo veel mogelijk toe te passen in overeenstemming met die vereisten (zie arresten van 24 maart 1994, Bostock; C-2/92, Jurispr. blz. 1-955, punt 16; 18 mei 2000, Rombi en Arkopharma, C-107/97, Jurispr. blz. 1-3367, punt 65; in die zin arrest ERT, reeds aangehaald, punt 43)".

Eerste onderdeel

Tegenpartij heeft zich reeds een eerste keer over de ingeroepen omstandigheden uitgesproken door het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.1.2018 in te trekken. Tegenpartij heeft die beslissing op basis van artikel 5 van de richtlijn 2008/115 genomen:

"Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;
- b) het familie- en gezinsleven;
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement".

De beslissing tot intrekking van het bevel om het grondgebied te verlaten werd niet gemotiveerd. De intrekking vond echter plaats op basis van het critérium b) van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn, namelijk de bescherming van het familie- en gezinsleven. Noch punt a) en c), noch het non-refoulementbeginsel werden immers door verzoekster in haar mail van 23.2.2018 aan tegenpartij ingeroepen (stuk 3).

Het komt tegenstrijdig voor, en schendt aldus artikelen 10bis, 12bis en 62 §2 van de wet van 15.12.1980, dat tegenpartij eerst oordeelt dat verzoekster het grondgebied niet (meer) hoeft te verlaten, om haar familie- en gezinsleven te beschermen, en vervolgens dat die familie- en gezinsleven geen passend geval in de zin van artikel 5.3 van de richtlijn 2003/86 zou zijn, en aldus geen uitzonderlijke omstandigheid in de zin van artikel 12bis van de wet, vormt.

Het was ook de logica zelf achter de beslissing tot intrekking van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder intrekking van de weigering van verlenging van het studentenstatuut, dat verzoekster verder in België zou mogen verblijven indien ze de grondvoorwaarde voor de gezinshereniging vervulde. Die grondvoorwaarden werden echter tot nu toe nooit onderzocht omdat tegenpartij het verzoek van verzoekster onontvankelijk verklaarde.

Tweede onderdeel

In het hoger geciteerde arrest Parlement t. Raad van de Europese Unie oordeelde het Europees Hof van Justitie:

"106 De uitvoering van de richtlijn is onderworpen aan het toezicht van de nationale rechterlijke instanties, omdat, zoals artikel 18 van de richtlijn bepaalt, „[d]e lidstaten waarborgen dat de gezinshereniger en/of de leden van zijn gezin het recht heeft/hebben beroep in te stellen in geval van afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging, van intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel of in geval van een verwijderingsmaatregel". Wanneer zij moeilijkheden ondervinden met betrekking tot de uitlegging of de geldigheid van deze richtlijn, staat het aan deze rechterlijke instanties om het Hof onder de voorwaarden van de artikelen 68 EG en 234 EG een prejudiciële vraag te stellen".

Mocht uw Raad twijfelen over de interpretatie die aan het begrip "passende gevallen" gegeven moet worden, en of familiale omstandigheden die aanleiding geven tot de intrekking van een bevel om het grondgebied te verlaten, passende omstandigheden vormen in de zin van artikel 5.3 van de richtlijn, dan moeten de volgende prejudiciële vragen aan het Europees Hof van Justitie gesteld worden:

"Vormt de situatie van een burger van een derde land, die zonder verblijfsdocumenten op het grondgebied van een Lidstaat verblijft, maar aan wie om diens familie- en gezinsleven te beschermen, geen terugkeerbeslissing gegeven werd, of ten aanzien van wie een dergelijke beslissing ingetrokken werd, een passend geval in de zin van artikel 5.3 van de richtlijn 2003/86?

Heeft een dergelijke situatie als gevolg dat de betrokken Lidstaat de aanvraag tot gezinshereniging die vanop haar grondgebied door de betrokken vreemdeling ingediend wordt, ontvankelijk moet verklaren?"

2.2.1. Allereerst merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

2.2.2. Daarnaast moet worden geduid dat de eerste bestreden beslissing een antwoord vormt op de vraag van verzoekster om in functie van haar echtgenoot – die over een tijdelijke verblijfsmachtiging beschikt – tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en dat artikel 10ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een dergelijke aanvraag om machtiging tot verblijf moet worden ingediend volgens de modaliteiten die worden voorzien in artikel 9 of 9bis van de Vreemdelingenwet. De verblijfsmachtiging dient dus in regel te worden aangevraagd via de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats of het land van herkomst in het buitenland van de aanvrager. In buitengewone omstandigheden kan de verblijfsmachtiging, gelet op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, evenwel worden aangevraagd via de burgemeester van de verblijfplaats van de aanvrager. Buitengewone omstandigheden in de zin van de artikelen 9bis, § 1, eerste lid en 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de verblijfsmachtiging via de reguliere procedure aan te vragen.

Verweerder heeft in voorliggende zaak duidelijk aangegeven dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat geen omstandigheden werden aangetoond die haar zouden verhinderen om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Hij heeft hierbij geduid dat verzoekster weliswaar een aantal gegevens heeft meegedeeld, doch dat hieruit geen buitengewone omstandigheden blijken. Verweerder heeft voorts gesteld van oordeel te zijn dat het gegeven dat verzoekster een visum dient aan te vragen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post geen invloed heeft op de verblijfssituatie van haar echtgenoot of op hun relatie en dat er slechts sprake is van een tijdelijke scheiding. Verweerder heeft tevens gemotiveerd dat het feit dat verzoekster een verblijfsmachtiging dient aan te vragen de mogelijkheid om, na de dood van haar kind, een nieuw leven te beginnen in een ander land niet in het gedrang brengt. Deze overwegingen zijn niet incorrect of kennelijk onredelijk.

De theoretische uiteenzetting van verzoekster waaruit blijkt dat de Europese regelgeving de nationale wetgever de mogelijkheid biedt om *"in passende gevallen"* te aanvaarden dat een gezinsherenigingsaanvraag wordt ingediend wanneer de gezinsleden zich reeds op zijn grondgebied bevinden en dat verweerder een ruime beoordelingsbevoegdheid heeft doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Waar verzoekster nog uiteenzet dat verweerder wel oog dient te hebben voor de grondrechten en hierbij verwijst naar het recht op een gezinsleven, zoals bepaald in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, kan het volstaan nogmaals te benadrukken dat uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder het recht op een gezinsleven in aanmerking geeft genomen. Verweerder heeft, zoals reeds gesteld, gewezen op het feit dat er slechts sprake is van een tijdelijke scheiding, dat verzoeksters huwelijk hierdoor niet hoeft te stranden en dat de mogelijkheid om een nieuw leven met haar echtgenoot te beginnen niet in het gedrang komt doordat zij een verblijfsaanvraag vanuit het buitenland moet indienen. De bewering van verzoekster dat verweerder, net om haar gezinsleven niet in gevaar te brengen, in het verleden reeds overging tot de intrekking van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten mist feitelijke grondslag. Zij kan dan ook niet worden gevolgd in haar standpunt dat verweerder niet coherent optreedt door eerst te oordelen dat zij het Belgische grondgebied niet hoeft te verlaten omdat dit strijdig is met haar recht op een gezinsleven en vervolgens oordeelde dat dit gezinsleven niet kan worden aanvaard als een reden om haar de aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit België te laten indienen.

Er blijkt niet dat verweerder in voorliggende zaak een kennelijk onredelijke of verkeerde invulling heeft gegeven aan het begrip *"buitengewone omstandigheden"* of dat de invulling die hij aan dit begrip heeft gegeven niet verenigbaar is met het begrip *"passende gevallen"* in artikel 5.3, tweede lid van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de

richtlijn 2003/86/EG). Er dient tevens op te worden gewezen dat artikel 5.3, tweede lid van de richtlijn 2003/86/EG geen enkele verplichting oplegt aan een lidstaat, zodat zelfs indien de draagwijdte van voormelde bepaling verschillend zou zijn van het begrip buitengewone omstandigheden hieruit op zich, mede gelet op de het feit dat verweerder in ieder geval rekening hield verzoeksters gezinssituatie, niet kan worden afgeleid dat verweerder enige onwettigheid heeft begaan.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting geen schending aan van de artikelen 10bis of 12bis van de Vreemdelingenwet.

De door verzoekster voorgestelde prejudiciële vraag dient niet te worden gesteld. Niet alleen is het antwoord op deze vraag niet onontbeerlijk om uitspraak te doen, bovendien is de Raad, gelet op artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, niet gehouden een prejudiciële vraag te stellen, daar zijn uitspraak vatbaar is voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK